

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Českých Budějovicích – pobočka v Táboře v senátě složeném z předsedy Mgr. Zdeňka Pořízka a soudců Mgr. Mileny Vránkové a Mgr. Pavla Příbyla dne 10. 10. 2024 ve veřejném zasedání rozhodl o odvolání, které obžalovaný

[redacted] trvale bytem [redacted]
okres [redacted] s adresou pro doručování: [redacted]

podal proti rozsudku Okresního soudu v Pelhřimově ze dne 28. 8. 2024 č. j. 2 T 66/2024-134,

takto:

Podle § 258 odst. 1 písm. e), odst. 2 trestního řádu se v napadeném rozsudku ruší výrok o trestu a podle § 259 odst. 3 trestního řádu se

obžalovaný

[redacted]
při nezměněném výroku o vině

odsuzuje

podle § 302 odst. 3 trestního zákoníku za užití § 43 odst. 1 trestního zákoníku k úhrnnému trestu odnětí svobody v délce **2 roky a 6 měsíců**.

Podle § 84 a § 85 odst. 1 trestního zákoníku se výkon uloženého trestu podmíněně odkládá na zkušební dobu v délce **3 roky** a nad obžalovaným se vyslovuje dohled.

Podle § 85 odst. 3 trestního zákoníku se obžalovanému ukládá přiměřená povinnost v průběhu zkušební doby podle svých sil uhradit dlužné výživné.

Odůvodnění:

1. Rozsudkem Okresního soudu v Pelhřimově ze dne 28. 8. 2024 č. j. 2 T 66/2024-134 byl obžalovaný [REDAKCE] uznán vinným v bodě I. zločinem týrání zvířat podle § 302 odst. 1, 3 písm. b) trestního zákoníku a v bodě II. ad 1) – 3) třemi přečiny zanedbání povinné výživy podle § 196 odst. 1 trestního zákoníku. Za tyto trestné činy byl obžalovanému uložen podle § 302 odst. 3 trestního zákoníku za užití § 43 odst. 1 trestního zákoníku úhrnný trest odnětí svobody v délce 2 let a 6 měsíců, pro jehož výkon byl podle § 56 odst. 2 písm. a) trestního zákoníku zařazen do věznice s ostrahou.
2. Obžalovaný napadl rozsudek odvoláním směřovaným proti výroku o trestu. Nesouhlasí s tím, jak tento výrok okresní soud zdůvodnil, a domnívá se, že mu měl být uložen trest odnětí svobody s podmíněným odkladem. Při úvahách o druhu a výměře trestu měl soud více docenit polehčující okolnosti, konkrétně doznání a prohlášení viny, jakož i projevenou lítost nad spácháním zločinu. Nelze též přehlédnout další polehčující okolnost, totiž že na obžalovaného je třeba hledět jako na bezúhonného, neboť se po uplynutí zkušební doby osvědčil. Pokud se týká výkonu trestu obecně prospěšných prací ve věci Okresního soudu v Pelhřimově sp. zn. 7 T 82/2023, nemůže být pochyb o tom, že obžalovaný tento trest skutečně vykonal, neboť to jednoznačně vyplývá z předloženého písemného potvrzení vydaného k tomu oprávněnou osobou. Toto potvrzení je třeba pokládat za důkaz dostatečně osvědčující skutečnosti v něm uvedené. Obžalovanému sice byl trest obecně prospěšných prací přeměněn v trest odnětí svobody, nicméně s tímto postupem nesouhlasí a bude se bránit opravným prostředkem. K aktuálním výdělkovým poměrům obžalovaný uvádí, že se mu přes snahu nepodařilo najít zatím zaměstnání, neboť volné pracovní místo není k dispozici. Svého jednání velice lituje, neboť jinak vůbec nemá sklony k násilnému jednání, nikdy nikoho nenapadl. Chce žít řádným životem a plnit si své povinnosti, dosud ani nebyl ve výkonu trestu odnětí svobody, a proto navrhuje, aby mu byl uložený trest podmíněně odložen na zkušební dobu. Ve veřejném zasedání před odvolacím soudem poté obhájce obžalovaného doplnil, že by bylo možno v tomto případě uvažovat i o dohledu probačního úředníka.
3. Státní zástupce Krajského státního zastupitelství v Českých Budějovicích - pobočka v Táboře navrhl, aby odvolání bylo zamítnuto. Uvedl, že napadené rozhodnutí netrpí procesními vadami a že skutečnosti vyplývající z provedených důkazů umožňovaly ve věci rozhodnout. Závěr o vině obžalovaného soud učinil na základě prohlášení viny obžalovaným a uložený trest se v době rozhodování jeví jako zcela přiléhavý a přiměřený. Státní zástupce poté poukázal na judikaturu Ústavního soudu, dle níž prohlášení viny negarantuje uložení mírnějšího trestu, byť soudy k tomuto přihlíží. Pokud se týká předchozího trestu obecně prospěšných prací, u něj nalézací soud vycházel z toho, že obžalovaný si neplnil výživovací povinnost a neplatil výživné běžné ani dlužné.
4. Obžalovaný v doplňujícím výslechu popsal své obtíže při shánění zaměstnání a uvedl, že částečně jsou způsobeny tím, že vešlo ve známost, jakého činu se dopustil. Rovněž probíhající soudní řízení brání jeho zaměstnání. Na práci se byl konkrétně ptát ve firmě [REDAKCE]. V současné době tedy nemá žádnou práci, nepobírá ani žádné sociální dávky a není hlášen na úřadu práce. Nyní jej živí přítelkyně, která pracuje v [REDAKCE], avšak zde jí hrozí ztráta zaměstnání, neboť propouštějí, a pokud by k tomu došlo, museli by se i odstěhovat ze současného bydliště. Občas se mu podaří nějaké peníze si vydělat pomocí pro známé. Je vyučený malíř – natěrač, práci v oboru sháněl, ale chtěli po něm, aby měl živnostenský list. Dlužné výživné nezaplatil, v současné době bohužel neplatí ani výživné běžné. Veškeré náklady na živobytí nyní platí jeho přítelkyně a na placení výživného by jí nezbylo. On má v současné době výživovací povinnost ke třem dětem. Zdravotní omezení žádné nemá, ptal se i na práci v zemědělství, tam ovšem nikoho nepřijímají, musel by mít řidičský průkaz na zemědělskou techniku.
5. Krajský soud ve veřejném zasedání podle § 213 odst. 1 trestního řádu předložil k nahlédnutí spis Okresního soudu v Pelhřimově sp. zn. 7 T 82/2023. Z něho vyplynulo, že rozhodnutí Okresního

soudu v Pelhřimově ze dne 21. 8. 2024, jímž byl odsouzenému přeměněn trest obecně prospěšných prací v trest odnětí svobody v délce 150 dnů, bylo ve stížnostním řízení Krajským soudem v Českých Budějovicích - pobočka v Táboře podle § 149 odst. 1 trestního řádu zrušeno, aniž by věc byla vrácena Okresnímu soudu v Pelhřimově k novému projednání a rozhodnutí.

6. Krajský soud poté z podnětu podaného odvolání podle § 254 odst. 1 trestního řádu přezkoumal v rozsudku okresního soudu odvoláním napadený výrok o trestu a přezkumu podrobil i správnost postupu řízení, které rozsudku předcházelo. Po tomto přezkumu dospěl k následujícím závěrům.
7. V dosavadním postupu orgánů činných v trestním řízení nebyly shledány žádné vady, jež by mohly mít vliv na správnost posuzovaného rozhodnutí a v jejichž důsledku by bylo nutno napadený rozsudek zrušit podle § 258 odst. 1 písm. a) trestního řádu. Ustanovení trestního řádu, jimiž se má zabezpečit objasnění věci a právo obhajoby nebyla nijak porušena. Obžalovaný měl v průběhu přípravného řízení i v řízení před soudem možnost vyjádřit se ke skutkům, které mu byly kladeny za vinu, v hlavním líčení měl možnost se vyjádřit k prováděným důkazům a vyslýchané svědkyni pokládat otázky. Obžalovanému bylo rovněž umožněno navrhnout doplnění dokazování. Po vyhlášení napadeného rozsudku byl obžalovaný poučen o právu podat odvolání a následně bylo jemu i jeho obhájci doručeno písemné vyhotovení rozhodnutí. Jeho obsah nevykazuje žádné formální nedostatky, neboť má všechny zákonné náležitosti uvedené v § 120 a následujících trestního řádu. Odůvodnění rozhodnutí poté reflektuje fakt, že obžalovaný ve vztahu ke všem skutkům prohlásil svou vinu a jeho prohlášení bylo soudem přijato, proto soud odůvodňoval pouze výrok o trestu.
8. Právě výrok o trestu následně odvolací soud s ohledem na rozsah podaného odvolání přezkoumával. V první řadě zjistil, že obžalovanému byl uložen trest zákonný, neboť zvolený trest odnětí svobody byl svou délkou vymezen v rámci trestní sazby uvedené v § 302 odst. 3 trestního zákoníku. Obžalovanému byl správně uložen trest úhrnný podle § 43 odst. 1 trestního zákoníku, neboť se dopustil více trestných činů. Spáchání více trestných činů také okresní soud výslovně označuje za přitěžující okolnost. Za další přitěžující okolnost označuje spáchání trestné činnosti v době výkonu trestu obecně prospěšných prací, který mu byl uložen za přečin zanedbání povinné výživy podle § 196 odst. 1 trestního zákoníku ve věci Okresního soudu v Pelhřimově sp. zn. 7 T 82/2023. V této souvislosti poté soud konstatuje, že ač obžalovaný předložil zprávu, že uvedený trest obecně prospěšných prací vykonal, nebylo možno pro jeho nespolupráci s probační a mediační službou zjistit, zda k výkonu trestu skutečně došlo, a proto již bylo nepravomocně rozhodnuto o přeměně trestu v trest odnětí svobody. Dále okresní soud zmiňuje, že obžalovaný rovněž sliboval alespoň částečnou úhradu dlužného výživného, avšak toto i přes opakované odročení hlavního líčení neučinil. Nyní zmíněné skutečnosti vedly okresní soud k závěru o nezbytnosti uložení nepodmíněného trestu odnětí svobody.
9. Před rozhodnutím o podaném odvolání bylo ovšem rozhodnutí Okresního soudu v Pelhřimově o přeměně trestu obecně prospěšných prací v trest odnětí svobody vydané ve věci sp. zn. 7 T 82/2023 zrušeno podle § 149 odst. 1 trestního řádu ve stížnostním řízení. Stížnostní soud při rozhodování uznal, že odsouzený v uvedené trestní věci řádně vykonal trest obecně prospěšných prací. Výkonem trestu došlo ze zákona k zahlázení odsouzení a z tohoto důvodu se nyní musí na obžalovaného hledět jako na osobu, která je bezúhonná, neboť nelze přihlížet ani k předchozím čtyřem odsouzením obžalovaného v letech 2006 až 2019. Nyní uvedená skutečnost má velký význam pro rozhodnutí o podaném odvolání, neboť pominula jedna ze stěžejních přitěžujících okolností, které vedly nalézací soud k uložení nepodmíněného trestu. Tento se nyní jeví být nepřiměřeně přísným a je tudíž naplněna zákonná podmínka pro zrušení výroku o trestu uvedená v § 258 odst. 1 písm. e) trestního řádu.
10. Krajský soud má za to, že obžalovanému, na nějž se z výše uvedených důvodů hledí jako na osobu netrestanou, postačí uložit trest, u něhož je položen důraz na výchovnou stránku jeho působení a který tedy není spojen s bezprostředním omezením osobní svobody obžalovaného, byť se tento

dopustil poměrně závažné trestné činnosti. S ohledem na sazbu trestu odnětí svobody, která dle § 302 odst. 3 trestního zákoníku činí dva roky až šest let, nebylo možno obžalovanému uložit jiný druh trestu než trest odnětí svobody. Obžalovanému byl uložen tento trest ve stejné délce jako okresním soudem, nicméně nyní jde o trest, jehož výkon je podle § 84 a § 85 odst. 1 trestního zákoníku podmíněně odložen na zkušební dobu stanovenou v polovině zákonného rozpětí, na tři roky, a to za současného vyslovení dohledu nad obžalovaným. Současně byla obžalovanému uložena podle § 85 odst. 3 trestního zákoníku přiměřená povinnost v průběhu zkušební doby podle svých sil uhradit dlužné výživné. Krajský soud je přesvědčen, že další chování obžalovaného je nutno sledovat po delší dobu, a to v režimu zpřísněném zmíněným dohledem probačního úředníka. Jemu by obžalovaný měl dokládat svou snahu získat a udržet si zaměstnání, které by mu poskytlo výdělek, z něhož by mimo jiné měl hradit řádné výživné a pokud možno i splácet výživné dlužné. Jedině pokud dostojí této přiměřené povinnosti, bude moci být po uplynutí zkušební doby rozhodnuto, že se obžalovaný osvědčil. To vše samozřejmě jen za předpokladu, že ve zkušební době rovněž povede řádný život. Ze všech nyní uvedených důvodů proto po zrušení odvoláním napadeného výroku o trestu odvolací soud nově podle § 259 odst. 3 trestního řádu rozhodl o trestu, a to výše popsáním způsobem.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí není další řádný opravný prostředek přípustný.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat do dvou měsíců od jeho doručení dovolání k Nejvyššímu soudu v Brně prostřednictvím soudu, který rozhodl ve věci v prvním stupni (§ 265c tr.ř., § 265e odst. 1 tr.ř.), a to ve trojím vyhotovení.

Dovolání mohou podat:

- a) nejvyšší státní zástupce na návrh krajského nebo vrchního státního zástupce anebo i bez takového návrhu pro nesprávnost kteréhokoli výroku rozhodnutí soudu, a to ve prospěch i v neprospěch obviněného,
- b) obviněný pro nesprávnost výroku rozhodnutí soudu, který se ho bezprostředně dotýká (§ 265d odst. 1 tr.ř.).

Obviněný může dovolání podat pouze prostřednictvím obhájce. Podání obviněného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť bylo takto označeno (§ 265d odst. 2 tr.ř.).

V dovolání musí být vedle obecných náležitostí podání (§ 59 odst. 3) uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu i z jakých důvodů napadá a čeho se dovolatel domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) až l) nebo § 265b odst. 2, o které se dovolání opírá. Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch nebo v neprospěch obviněného. Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání (§ 265f odst. 1, 2 tr.ř.).

Tábor dne 10. 10. 2024

Mgr. Zdeněk Pořízek v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Alice Srbová.

Alice
Srbová

Digitálně podepsal
Alice Srbová
Datum: 2024.10.24
12:15:06 +02'00'